

EPISTOLA CLXXXVIII (494).

AD EPISCOPOS ET CARDINALES CURIÆ, DE EODEM.
Monet ad vigilandum adversus Petri Abælardi errores.
 Dominis et patribus reverendis episcopis et car-

animi demissione exacto, in monasterio Sancti-Marcelli Cabilonensis, quo morbi curandi causa a Petro abbate missus fuerat, excessit e vita anno Christi 1142, ætatis suæ sexagesimo tertio, cujus eximias virtutes in extremo illo vitæ suæ cursu exhibitas exaggeravit idem Petrus Venerabilis in libri quarti epistola 21, ad Heloissam. Sunt qui Abælardo plus æquo faventes eousque delapsi sunt, ut ipsum ab omni errore immunem profitentes, primo quidem Bernardum contra larvas et umbras pugnasæ affirmant; deinde vero synodi Senonensis auctoritatem convellant; demumque ipsius curiæ Romanæ iudicium in Abælardum prolatum elevent: de quibus breviter aliquid dicendum.

I. Adversus Bernardum opponitur primo Ottonis Frisingensis auctoritas, qui « quamvis abbatem suum », ut aiunt (scilicet Ordinis sui) « in magna habuerit veneratione, tamen scribit eum ex christiænæ religionis fervore zelotypum, et ex habituali mansuetudine credulum, ut magistros, qui humanis rationibus et sæculari sapientiæ confidenter nimium inhærebant, abhorreret, et de talibus sinistram quid recitanti facile aurem præberet ». Hæc quidem Otto in libro primo de Gestis Friderici, cap. 47; sed occasione Gilberti Porretani, quæ tamen etiam in Abælardi gratiam inflectit. At cum testante Radevico in libro secundo de Gestis Friderici, cap. 11, Otto nimium Gilberto addictus, appetente morte petierit, ut si quid pro ipsius sententiâ dixisset quod quempiam posset offendere, illud corrigeretur; hoc retractatorum loco habendum est. Imo ipse Otto satis expressit in consequentibus, quid de Abælardo sentiret. Ita enim de illo scribit: « Is litterarum studiis aliisque facilius ab ineunte ætate deditus fuit; sed tam arrogans, suoque tantum ingenio confidens, ut vix ad audiendos magistros ab altitudine mentis suæ humiliatus descenderet. » Et infra: « Sententiâ ergo vocum seu nominum in naturali tenens facultate, non caute theologiæ admiscuit. Quare de sancta Trinitate docens et scribens, tres personas... nimis attenuans, non bonis usus exemplis, » etc. Adde quod Abælardus in synodo Suesionensi, Ottone ipso fatente, Sabellianus hereticus est iudicatus. Hæc pro Ottonis adversus Bernardum auctoritate. Jam secundo loco profertur Petri Venerabilis pro Abælardo testimonium qui jam citatam scribens epistolam ad Heloissam, de illo affirmat, quod « nec Germanus eo abiecit, nec ipse Martinus pauperior apparet ». Ita vere Petrus Cluniacensis extremam vitæ periodum, quam Abælardus Cluniaci exegit, describens. At nunquid de futuris ejus meritis Bernardus digladiabatur, ut contra larvas dimicasse dicendus sit? Optime Chronicon Cluniacense, in Petro Venerabili: « Abælardus, inquit, Petrus nomine, ab erroribus fidei per Petrum Venerabilem abbatem nostrum et S. Bernardum abbatem Claræ-Vallensem revocatus, quæ antea de fide dogmatizaverat perfide » (supple, abjurans), « monachus Cluniacensis factus est. Et deinde mens ejus, lingua ejus, opus ejus semper divina fuere... Et sicut, de Magno Gregorio legitur, momentum aliquod præterire solebat minime, quin semper aut oraret, aut legeret, aut scriberet, aut dictaret.... Quare ipsum Petrus Venerabilis sollicitè commendans, » etc. Congeruntur denique plura id genus argumenta, vel ingenium viri, vel doctrinam, vel optimum mortis genus extollentia, quasi horum aliquid Bernardus sit inficiatus.

II. Contra synodum Senonensem defectus potestatis, seu jurisdictionis adducitur, quod neque

dinalibus qui sunt de curia, puer sanctitatis eorum. 1. Nulli dubium, quin ad vos specialiter spectet tollere scandala de regno Dei, surgentes succidere spinas, sedare querelas. Sic enim præcepit Moyses

Senonensis, neque Remensis archiepiscopi, qui concilio intererant, jus haberent in Abælardum abbatem Sancti-Gildasii diocesis Venetensis; sed Turonensis metropolita qui aberat. Verum jam ante duodecim annos in oratorium Paraclitense diocesis Trecentis reversus, archiepiscopo Senonensi suberat. Deinde eos habuit iudices quos expetiit, ut testatur Bernardus in epistola 191, nomine concilii ad Innocentium scripta. « A loco, » inquit, « et iudice, quem sibi elegerat, Sedem apostolicam appellavit. » Non enim sanctus abbas Bernardus, ut quidam falluntur, hanc in Abælardum synodum excitavit; quin ipse S. Bernardum reluctantiem et invitum eo accedere coegit, quod manifeste asserit. S. Doctor in epistolis 187 et 189; necnon Gaufridus Autissiodorensis, Abælardi quondam discipulus, qui sic Commentario in Apocalypsin loquitur: « Expetens denique Senonensem metropolitanum (Abælardus) quod in ejus ecclesia celebrandum foret in proximo grande concilium, Claræ-Vallensem causatur abbatem suis in occulto detrahens libris. Addit quoque paratum se esse in publico sua defendere scripta, rogans ut prædictus abbas, dicturus si quid haberet ad concilium vocaretur. » Recte igitur damnatus est, cum cujusvis in consentientes sit jurisdictione, inquit Juriscons. l. ii, de Jud. Secunda quæ adhibetur machina ad labefactandam synodi auctoritatem, testimonium est Petri Berengarli Pictaviensis, qui in Apologia pro Abælardo suo præceptore adversus Patres concilii, ipsumque Bernardum a se conscripta, tam putida mendacia emovit, tamque indigna calumniarum monstra, ut mirum sit a viro cordato sustineri, vel adduci in medium adeo perditæ frontis et fidei hominem, qui venerabiles episcopos, « ebrios, canes, porcos, » aliisque probris lacessitos ridet, se ipsum non tantum ludibrio, sed justæ lectorum indignationi exponens. Sed videamus quid tandem sanior factus de S. Bernardo scripserit ad episcopum Mimatensem: « Sed cur, inquit, expleto primo volumine, secundam, ut sponderas, non texis? Quia processu temporis meum sapere crevit, et in sententiâ Abbatis » (Bernardi) « pedibus, ut dicitur, ivi. Noli esse patronus capitulorum objectorum Abælardo, quia etsi sanum saperent, non sane sonabant. Postquam igitur, inquit, a secundo libro manus torpuit, quare primum non rasisti? Fecissem hoc, inquam, nisi cassa esset industria; remaneret enim exemplaria, » etc.

III. Jam vero tertio loco adversus Romani Pontificis iudicium immatura sententiæ celeritas præsumitur, quod causa non discussa Abælardum inauditum damnaverit. Verum nonne sufficiebant Acta concilii Senonensis ad instruendam causam, cui Abælardus præsens adfuit? Quis cardinalium vel clericorum in Romana curia ipsius dogmata nesciebat, vel, si fas fuisset, a censura vindicare non tentasset auctorem, quem plurimi ex illis magistrum habuerant? Maneat itaque Innocentii sententiâ, maneat illibata concilii Senonensis et S. Bernardi auctoritas, maneat Abælardo non alia tuendi erroris ratio, quam vitæ errorisque correctio. Quam sanius certe Heloissa illa post Abælardi sui mortem a Petro Venerabili exposcit ejus absolutionem ipsius Abælardi tumulo apponendam (exstat in Bibliotheca Cluniacensi et inter Opera Abælardi); quam nonnulli texendis Apologiis incumbunt, ad errorum excusationem, quos ipse lacrymis et penitentia diluere ad ultimum non cessavit. Sed de his satis.

(494) Scripta eodem anno.

cum montem subiit: *Habetis*, inquit, *Aaron et Hur vobiscum: si quid natum fuerit quæstionis, referetis ad ipsos* (Exod. xxiv, 15). Illum loquor Moysen, qui venit per aquam, et non in aqua solum, sed in aqua et sanguine. Et ideo plus quam Moyses, quia et in sanguine venit. Et quoniam pro Hur et Aaron stat zelus et auctoritas Romanæ Ecclesiæ super populum Dei, ad ipsam merito referimus, non quæstiones, sed læsiones fidei, et injurias Christi; patrum probra atque contemptus; præsentium scandala, pericula posterorum. Irridetur simplicium fides, eviscerantur arcana Dei, quæstiones de altissimis rebus temerarie ventilantur, insultatur patribus, quod eas magis sopiendas, quam solvendas censuerint. Inde fit, quod Agnus paschalis, contra Dei statutum (Exod. xii, 9), aut aqua coquitur, aut crudus descerpitur, more et ore bestiali. Quod residuum est, non igne comburitur, sed conculcatur. Ita omnia usurpat sibi humanum ingenium, fidei nil reservans. Tentat altiora se, fortiora scrutatur, irruit in divina, sancta temeratur magis quam reserat; clausa et signata non aperit, sed diripit, et quidquid sibi non invenit pervium id putat nihilum, credere dedignatur.

2. Legite, si placet, librum Petri Abælardi, quem dicit Theologiæ: ad manum est enim; cum, sicut gloriatur, a pluribus lectitetur in curia: et videte qualia ibi de sancta Trinitate dicantur, de genitura Filii, et de processione Spiritus sancti, et alia innumera, catholicis prorsus auribus et mentibus disueta. Legite et alium, quem dicit Sententiarum ejus (495); necnon et illum qui inscribitur, *Scito te ipsum*; et animadvertite quanta et ipsi silvescant segete (496) sacrilegiorum atque errorum: quid sentiat de anima Christi, de persona Christi, de descensu Christi ad inferos, de Sacramento altaris; de potestate ligandi atque solvendi, de originali peccato, de concupiscentia, de peccato delectationis, de peccato infirmitatis, de peccato ignorantia, de opere peccati, de voluntate peccandi. Et siquidem iudicatis me juste moveri, movemini et vos: ac ne frustra moveamini, agite pro loco quem tenetis, pro dignitate qua polletis, pro potestate quam accepistis; quomodo qui ascendit ad coelos, descendat usque ad inferos: et opera tenebrarum, ausa prodire in lucem, arguantur a luce in lucem: ut dum qui publice peccat, publice arguetur; comprimant sese etiam alii, ponentes tenebras lucem, disputantes in triviis **182** de divinis; qui loquuntur mala in cordibus

(495) Negat Abælardus in Apologia sua, ullum librum hoc nomine a se conscriptum, ideoque « hoc contra se per malitiam vel ignorantiam prolatum » criminatur: quod etiam Chesnius in notis asserit. « S. Bernardus, » inquit, « ignoranter Abælardo ipsi librum Sententiarum attribuit in epistola 188 », quasi, libros Sententiarum a Petro Magistro scriptos Abælardo tribuerit. Sed non ita ignotus erat Bernardus Petrus, quem laudat in epistola modo 410, ut in hoc erratum laberetur. Imo nec eo tempore, quo hæc epistola scripta est, Petrus Magister Sententiarum suarum libros ediderat. Est penes nos liber ab ipso Abælardo sine dubio contextus, qui vulgo « Sic et non » appellatur, cujus inscriptionem sic effert vetus co-

suis, et in codicibus suis scribunt: et sic obstruatur os loquentium iniqua.

EPISTOLA CLXXXIX (497).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM, DE EODEM.

Animi dolorem indicat ob errorem Abælardi post schisma statim exsurgentes, quibus Pontificem occurrere monet.

Amantissimo Patri et domino INNOCENTIO, Dei gratia summo Pontifici, frater BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, modicum id quod est.

1. Necessè est ut veniant scandala: necesse est, sed non suave. Et ideo dicit propheta: *Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam*: (Psal. lrv, 7) et Apostolus cupit dissolvi, et cum Christo quiescere. Et alius quidam sanctorum, *Sufficit mihi Domine*, ait, *tolle animam meam; neque enim melior sum quam patres mei* (III Reg. xix, 4). Est et mihi nunc aliquid commune cum sanctis, in voluntate duntaxat, non in merito. Nam vellem et ipse modo de medio fieri, victus, fateor, a pusillanimitate spiritus et tempestate: vereor autem, ne non sicut pariter affectus, ita pariter et paratus inveniar. Tædet vivere, et an mori expediat, nescio; et ideo forte etiam in votis distem a sanctis, quod ipsi provocentur desiderio meliorum, cum ego scandalis et ærumnis compellar exire. Denique ait, *Dissolvi et cum Christo esse, multo melius* (Philip. i, 23). Ergo et in sancto appetitus, et in me prævalet sensus: sed in hæc miserrima vita nec ille habere quod appetit bonum; nec ego quod molestum patior, non habere valemus. Et ob hoc exire quidem ambo pari cupimus voluntate, sed non pari intentione.

2. Stulte mihi dudum requiem promittebam si quidem Leonina rabies quievisset (498), et pax Ecclesiæ redderetur. Nam ecce illa quievit, sed non ego. Nesciebam me esse in valle lacrymarum, aut oblitus fueram habitare me in terra oblivionis. Non attendebam terram, in qua habito, spinas et tribulos germinare mihi; succisis succedere novas, et rursum illis alias sine fine, sine intermissione succrescere. Audieram hoc: sed melius, ut nunc experior, ipsa vexatio dat intellectum auditui. Innovatus est dolor, non exterminatus; lacrymæ inundaverunt, quia invaluerunt mala; et expertis pruina, irruit super eos nix. Ante faciem frigoris hujus quis sustinebit! Hoc frigore refrigescit charitas, ut abundet iniquitas. Leonem evasimus, sed incidimus in draconem (499), qui non minus forsitan noceat sedens dex manuscriptus: « Incipiunt Sententiæ ex divinis Scripturis collectæ, quæ contrariæ videntur: pro qua quidem contrarietate hæc compilatio Sententiarum, *Sic et non* appellatur. » Ad quem librum an respexerit S. Bernardus cum hoc scriberet, mihi est incomperitum. Porro præter illa Abælardi opera, quæ prædictus Chesnius recensuit, habemus insuper librum ipsius in Hexaemeron, Heloissæ suæ nuncupatum.

(496) Ita manuscripti emendatioris: in editis, *quantæ et ibi silvescant segetes*.

(497) Scripta anno Christi 1140.

(498) Id est schisma Petri Leonis.

(499) Petrum Abælardum.

in insidiis, quam ille rugiens de excelso. Quamquam non jam in insidiis; cujus virulenta folia utinam adhuc laterent in scriniis, et non in triviis legerentur. Volant libri: et qui oderant lucem, quoniam mali sunt, impegerunt in lucem, putantes lucem tenebras. Urbibus et castellis ingeruntur pro luce tenebræ; pro melle, vel potius in melle venenum passim omnibus propinatur. Transierunt de gente in gentem, et de regno ad populum alterum. Novum cuditur populis et gentibus Evangelium, nova proponitur fides, fundamentum aliud ponitur præter id quod positum est. De virtutibus et vitiis non moraliter, de Sacramentis Ecclesiæ non fideliter, de arcano sanctæ Trinitatis non simpliciter nec sobrie disputatur: sed cuncta nobis in perversum, cuncta præter solitum, et præterquam accepimus, ministrantur.

3. Proceat Goliath procer corpore, nobili illo suo bellico apparatu circummunitus antecedente quoque ipsum ejus armigero Arnaldo de Brixia. Squama squamæ conjungitur, et nec spiraculum incedit per eas. Siquidem sibilavit apis quæ erat in Francia, api de Italia (500): et venerunt in unum adversus Dominum, et adversus Christum ejus. Intenderunt arcum, paraverunt **183** sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde. In victu autem et habitu habentes formam pietatis, sed virtutem ejus abnegantes, eo decipiunt plures, quo transfigurant se in angelos lucis, cum sint Satanæ. Stans ergo Goliath una cum armigero suo inter utrasque acies, clamat adversus phalanges Israel, exprobratque agminibus sanctorum, eo nimirum audacius, quo sentit David non adesse. Denique in suggillationem doctorum Ecclesiæ, magnis effert laudibus philosophos; ad inventiones illorum et suas novitates catholicorum Patrum doctrinæ et fidei præfert: et cum omnes fugiant a facie ejus, me omnium minimum expetit ad singulare certamen.

4. Denique scripsit mihi, sollicitante quidem ipso, archiepiscopus Senonensis, diem statuens congressionis, quo ille in præsentia ejus et coepiscoporum suorum deberet, si posset, statuere prava dogmata sua, contra quæ ego ausus mutire fuisset. Abnuum quia puer sum, et ille vir bellator ab adolescentia: tum quia judicarem indignum, rationem fidei humanis committi rationibus agitandam, quam tam certa ac stabili veritate constat esse subnixam. Dicebam sufficere scripta ejus ad accusandum eum; nec mea referre, sed episcoporum, quorum esset ministerii de dogmatibus judicare. Ille nihilo minus, imo eo amplius levavit vocem, vocavit multos, congregavit complices. Quæ de me ad discipulos suos scripserit, dicere non curo. Disseminavit ubique, se mihi die statuto apud Senonas responsurum. Exiit sermo ad omnes, et non potuit me latere. Dissimulavi primum: nec enim satis rumore populari movebar. Cedens tamen (licet vix, ita ut flerem)

(500) Ita genuina lectio, quæ alludit ad versum decimum octavum capituli septimi Isaïæ, *Sibilabit Dominus muscæ, quæ est in extremo fluminum*

consilio amicorum, qui videntes quomodo se quasi ad spectaculum omnes pararent, timebant ne de nostra absentia et scandalum populo, et cornua crescerent adversario; et quia error magis confirmaretur, cum non esset qui responderet aut contradiceret, occurri ad locum et diem, imparatus quidem et immunus, nisi quod illud menteolvebam, *Nolite præmeditari, qualiter respondeatis: dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini* (Matth. x, 19): et illud, *Dominus mihi adjutor, non timebo quid faciat mihi homo* (Psal. cxvii, 6). Convenerunt autem præter episcopos et abbates plurimi viri religiosi, et de civitatibus magistri scholarum, et clerici litterati multi, et Rex præsens erat. Itaque in præsentia omnium, adversario stante ex adverso, producta sunt quædam capitula de libris ejus excerpta. Quæ cum cœpissent legi, nolens audire exivit, appellans ab electis iudicibus, quod non putamus licere. Porro capitula iudicio omnium examinata, inventa sunt fidei adversantia, contraria veritati. Hæc pro me, ne levitate, aut certe temeritate usus in tanto negotio putarer.

5. Verum tu, o successor Petri, iudicabis, an debeat habere refugium sedem Petri, qui Petri fidem impugnat. Tu, inquam, amice sponsi, providebis, quomodo liberes sponsam a labiis iniquis, et a lingua dolosa. Sed ut paulo audacius loquar cum domino meo, attende etiam tibi ipsi, amantissime Pater, et gratiæ Dei quæ in te est. Nonne cum esses parvulus in oculis tuis, ipse te constituit super gentes et regna? Ad quid, nisi ut evellas, et destruas, et ædifices et plantes? Qui ergo tulit te de domo patris tui, et unxit te unctione misericordiæ suæ, attende, quæso, ex tunc et deinceps, quanta fecit animæ tuæ; quanta per te Ecclesiæ suæ, quanta in agro dominico, cælo et terra testibus, tam potenter quam salubriter evulsa sunt et destructa; quanta rursus bene ædificata, plantata, propagata. Suscitavit Deus furorem schismaticorum in tuo tempore, ut tuo opere contererentur. Vidi stultum firma radice, et statim maledictum est pulchritudini ejus. Vidi, inquam, vidi impium superexaltatum, et elevatum **184** sicut cedros Libani; et transivi, et ecce non erat. *Oportet autem, ait, hæreses et schismata esse, ut qui probati sunt, manifesti fiant* (I Cor. xi, 19).

Et in schismate quidem jam, ut dictum est, Dominus probavit te, et cognovit te. Sed ne quid desit coronæ tuæ, en hæreses surrexerunt. Itaque ad consummationem virtutum, et ne quid minus fecisse invenimini a magnis episcopis antecessoribus vestris, capite nobis, Pater amantissime, vulpes quæ demerunt vineam Domini, donec parvulæ sunt: ne, si crescant et multiplicentur, quidquid talium per vos non fuerit exterminatum, a posteris desperetur. Quamquam non jam parvulæ nec pauculæ, sed certe grandiusculæ et multæ sint, nec nisi in manu forti

Egypti et api, quæ est in terra Assur. Apis de Francia Abælardus; apis de Italia Arnaldus de Brixia, urbe Italiæ, de quo vide notas in epistolam 195.

vel a vobis exterminabuntur. Jacinctus multa mala ostendit nobis: nec enim quæ voluit, fecit, vel potuit. Sed visus est mihi patienter ferendus de me, qui nec personæ vestræ, nec curiæ in curia illa peperit: quod melius Nicolaus iste meus, imo et vester, viva referet voce (501).

EPISTOLA CXC (502).

AD INNOCENTIUM PONTIFICEM, DE ERRORIBUS QUIBUSDAM PETRI ABÆLARDI.

Hanc epistolam ob prolixitatem inter Tractatus relatam habes tomo secundo.

EPISTOLA CXCI (503).

AD INNOCENTIUM EX PERSONA DOMINI ARCHIEPISCOPI REMENSIS, etc.

Abælardum, vana scientiæ opinione tumidum, et de favore curiæ Romanæ gloriantem, auctoritate Pontificia mature reprimendum.

Reverendissimo domino et charissimo Patri, Dei gratia summo Pontifici INNOCENTIO, SAMSON Remorum archiepiscopus, JOSLENIUS Suesionensis, GAUFRIDUS Catalaunensis, ALVISUS Atrebatensis, voluntarium debitæ subjectionis obsequium.

1. Auribus occupatis ad plurima, sermonem facimus abbreviatum de prolixo negotio, pro eo maxime, quia id ipsum diffusius ac plenius continetur in litteris domini Senonensis. Petrus Abælardus christianæ fidei meritum evacuare nititur, dum totum quod Deus est, humana ratione arbitratur se posse comprehendere. Ascendit usque ad cælos, et descendit usque ad abyssos. Nihil est quod lateat eum, sive in profundum inferni, sive in excelsum supra. Homo est magnus in oculis suis, de fide contra fidem disputans, ambulans in magnis et in mirabilibus super se, scrutator majestatis, hæresum fabricator. Jamdudum fecerat librum de sua Trinitate, sed sub Legato Romanæ Ecclesiæ (504) igne examinatus est, quia inventa est in eo iniquitas. Maledictus qui reædificavit ruinas Jericho. Surrexit a mortuis liber ille, et cum eo multorum hæreses quæ dormierant; surrexerunt, et apparuerunt multis. Jamjam extendit palmite suos usque ad mare, et usque ad Romam propagine ejus. Hæc gloriatio hominis illius, quod liber suus in curia Romana habet, ubi caput suum reclinet. Hinc confirmatus et confortatus est furor ejus.

2. Propterea cum in conspectu episcoporum super his argueret eum abbas Claræ-Vallis, zelo fidei et justitiæ armatus; nec confessus est, nec negavit: sed a loco et iudice quem sibi ipse elegerat, sine læsione sine gravamine, ut suam prolongaret ini-

(501) Eadem verba legentur in fine epistolæ nunc 338, ad Halmericum. Quis sit iste Jacinctus seu Hyacinthus, incertum. An is qui postea creatus cardinalis a Lucio II, cognomento Bobo, tituli Sanctæ Mariæ in Cosmedin. De eo mentio facta videtur in epistola 508, apud Chesnium tomo II. Nicolaus erat Claræ-Vallensis monachus, postea S. Bernardi notarius, de quo ad epistolam 298.

(502) Scripta anno Christi 1140.

(503) Scripta eodem anno.

(504) Nempe Conone, et quidem in synodo Suesionensi anni 1121, ex notis ad epistolam 187, et ex

quitatem, Sedem apostolicam appellavit. Episcopi autem, qui propter hoc in unum convenerant, vestræ Reverentiæ deferentes, nihil in personam ejus egerunt: sed tantummodo capitula **185** librorum ejus, a sanctis Patribus condemnata, ne morbus serperet, medicinali necessitate abjudicaverunt. Quia ergo homo ille multitudinem trahit post se, et populum qui sibi credat, habet; necesse est ut huic contagio celeri remedio occurratis.

Sero (enim) medicina paratur

Cum mala per longas invaluerint (505) moras.

(OVID. De rem. am., v. 91, 92.)

roccissimus in hoc negotio quousque ausi sumus: tuum est de cætero, beatissime Pater, providere, ne in diebus tuis aliqua hæreticæ pravitate macula decor Ecclesiæ maculetur. Tibi commissa est sponsa Christi, amice sponsi: tuum est tandem uni viro virginem castam exhibere Christo.

EPISTOLA CXCVII.

AD MAGISTRUM GUIDONEM DE CASTELLO (506).

Monet eum ita diligere et fovere Abælardum, ut tamen errores ejus non foveat.

Venerabili domino, et charissimo Patri, magistro GUIDONI, sanctæ Romanæ Ecclesiæ Dei gratia presbytero cardinali, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, non declinare ad dexteram, nec ad sinistram.

Injuriam facio vobis, si aliquem a vobis ita diligere credam, ut cum eo pariter ejus errores diligatis. Quisquis enim sic aliquem diligit, nondum novit quemadmodum oportet eum diligere. Talis namque dilectio terrena est, animalis, diabolica, nocens æque diligenti atque dilecto. Existiment alii de aliis prout volunt: ego adhuc de vobis æstimare non possum, nisi quod vicinum est rationi, quod ad lineam pertinet æquitatis. Quidam prius judicant, et postea probant: ego de potione, utrum dulcis sit an amara, ante gustum non judicabo. Magister Petrus in libris suis profanas vocum novitates iudicat et sensuum: disputans de fide contra fidem, verbis legis legem impugnat. Nihil videt per speculum et in ænigmate; sed facie ad faciem omnia intuetur, ambulans in magnis et in mirabilibus super se. Melius illi erat, si juxta titulum libri sui (507), se ipsum cognosceret, nec egrederetur mensuram suam, sed saperet ad sobrietatem. Ego non eum accuso apud Patrem: est qui eum accuset liber suus, in quo sibi male complacuit. Cum de Trinitate loquitur, sapit Arium: cum de gratia, sapit Pelagium: cum de Præfatione in tomum primum, ubi de schismate Anacleti.

(505) Editiones Ovidii quas inspeximus, *convallere*; ut et ipse Bernardus infra, epist. 342, n. 3.

(506) Scripta anno Christi 1140. — In tribus manuscriptis Colbertinis: *Ad Magistrum Guidonem de Castello, qui Petri discipulus fuerat, et de quo potissimum præsumebat, qui postea papa Celestinus fuit*, nempe eo nomine secundus anno 1143. Ad eundem epistolam 169, post quam hæc ponitur in quibusdam manuscriptis uti et sequens.

(507) Quem inscripsit, *Scito te ipsum*.

persona Christi, sapit Nestorium. Minus de vestra aequitate præsumo, si diu vos rogavero, ut in causa Christi nullum Christo præponatis. Illud autem scitote, quia expedit vobis, quibus potestas data est a Domino; expedit Ecclesiæ Christi, expedit illi etiam homini, ut ei silentium imponatur, cuius maledictione os plenum est, et amaritudine, et dolo.

EPISTOLA CXCIH.

AD MAGISTRUM IVONEM CARDINALEM (508), DE EODEM. *Indignum esse ut Abælardus in Romana curia fautores inveniat.*

Dilectissimo suo IVONI, sanctæ Romanæ Ecclesiæ Dei gratia presbytero cardinali, BERNARDUS Claræ-Vallis vocatus abbas, dirigere justitiam, et odire iniquitatem.

Magister Petrus Abælardus, sine regula monachus, sine sollicitudine prælatus, nec ordinem tenet, nec tenetur ab ordine. Homo sibi dissimilis est, intus Herodes, foris Joannes; totus ambiguus, nihil habens de monacho, præter nomen et habitum. Sed quid ad me? Unusquisque onus suum portabit. Aliud est quod dissimulare non possum, quod pertinet ad omnes qui diligunt nomen Christi. Iniquitatem in excelso loquitur: integritatem fidei, castitatem Ecclesiæ corrumpit. Transgreditur terminos quos posuerunt patres nostri: **156** de fide, de Sacramentis, de sancta Trinitate disputans et scribens, singula pro sua voluntate mutat, auget, et minuit. In libris et in operibus suis ostendit se fabricatorem mendacii et cultorem perversorum dogmatum; hæreticum se probans, non tam in errore, quam in pertinacia et defensione erroris. Homo est egrediens mensuram suam, in sapientia verbi evacuans virtutem crucis Christi. Nihil nescit omnium quæ in celo et quæ in terra sunt, præter se ipsum. Damnatus est Suesione cum opere suo coram legato Romanæ Ecclesiæ (509). Sed quasi non sufficeret ei illa damnatio, iterum facit, unde iterum damnetur: et jam novissimus error pejor est priore. Securus est tamen, quoniam cardinales et clericos curiæ se discipulos habuisse gloriatur, et eos in defensione præteriti et præsentis erroris assumit, a quibus judicari timere debuit et damnari. Si quis spiritum Dei habet, illius versiculi recordetur: *Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, et super inimicos tuos tabescebam?* (Psal. CXXXVIII, 21.) Liberet Deus per vos, et per cæteros filios suos, Ecclesiam suam a labiis iniquis et a lingua dolosa.

EPISTOLA CXCIIV (510).

RESCRIPTUM DOMINI INNOCENTII PAPE CONTRA HERETICOS PETRI ABÆLARDI.

INNOCENTIUS Episcopus Servus servorum Dei, venerabilibus fratribus, HENRICO Senonensi, SAMSONI Remensi, archiepiscopis, eorumque suffraganeis, et

(508) Scripta anno Christi 1140. — Ivo, ex canonico Sancti-Victoris Parisiensis cardinalis Sancti-Laurentii in Damaso creatus anno 1130, de quo in epistola 144. In Galliam legatus Radulfum Viromandunorum comitem excommunicavit, infra ad epistolam 216. De ejus testamento lege epistolam 218.

A charissimo in Christo filio BERNARDO Claræ-Vallis abbati, salutem et apostolicam benedictionem.

1. Testante Apostolo, sicut unus Dominus, ita una fides esse dignoscitur (Ephes. IV, 5); in qua tanquam in immobili fundamento, præter quod nemo potest aliud ponere, firmitas catholice Ecclesiæ inviolata constituit. Inde est quod beatus Petrus Apostolorum princeps, pro eximia hujus fidei confessione, a Domino ac Salvatore nostro audire meruit: *Tu es, inquit: Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam* (Matth. XVI, 18): petram utique firmitatem fidei, et catholice unitatis soliditatem manifeste designans. Hæc siquidem est inconsultis tunica Redemptoris nostri, super qua milites sortiti sunt, sed eam dividere minime potuerunt (Joan. XIX, 23, 34): contra quam in initio fremuerunt gentes, et populi meditati sunt inania; adstiterunt reges terræ, et principes convenerunt in unum (Psal. II, 1, 2). Verum apostoli, duces dominici gregis, et eorum successores apostolici viri, ardore charitatis et zelo rectitudinis succensi, fidem defendere, et eam in cordibus aliorum proprii sanguinis effusione plantare non dubitarunt. Domum cessante persecutorum rabie, imperavit Dominus ventis, et facta est in Ecclesia tranquillitas magna.

2. Sed quia hostis humani generis semper circuit quærens quem devoret, ad impugnamdam sinceritatem fidei, fraudulentam hæreticorum fallaciam subinduxit. Contra quos viri Ecclesiarum pastores viriliter insurgentes, eorum prava dogmata cum ipsorum auctoribus condemnarunt. In magna namque Nicæna synodo Arius hæreticus est damnatus. Constantinopolitana synodus Manichæum hæreticum debita sententiâ condemnavit. In Ephesina synodo Nestorius condignam sui erroris damnationem excepit. Chalcedonensis quoque synodus Nestorianam hæresim, et Eutychianam cum Dioscuro et ejus complicibus justissima sententiâ confutavit. Marcianus præterea, licet læicus, christianissimus tamen Imperator, catholice fidei amore succensus, prædecessori nostro sanctissimo papæ Joanni scribens adversus eos qui sacra mysteria profanare contendunt, inter cætera sic loquitur, dicens: « Nemo clericus, vel militaris, vel alterius cujuslibet conditionis, de fide christiana publice tractare conetur in posterum. Nam injuriam facit iudicio reverendissimæ synodi, i quis semel judicata et recte disposita revolvere, et iterum disputare contendit: et in contemptores hujus legis, tanquam in sacrilegos, pœna non deerit. Igitur si clericus erit, qui publice tractare de religione ausus fuerit, et consortio clericorum removebitur (511). »

3. Dolemus autem, quoniam, sicut litterarum vestrarum inspectione, et missis a vestra Fraternalitate

(509) Nimirum sub annum 1121.

(510) Scripta anno Christi 1140.

(511) Duplex in hunc locum irrepsisse mendam videtur, nempe quoad inscriptionem, ac nomen Papæ tum existentis. Exstat quidem hæc Marciani imperatoris epistola sive decretum inter acta

nobis errorum capitulis (512) cognovimus, in novissimis diebus, quando instant periculosa tempora, in Petri Abælardi perniciose doctrina et prædictorum hæreses, et alia perversa dogmata catholice fidei obviantia pullulare cœperunt. Verum in hoc maxime consolamur, et omnipotenti Deo gratias agimus, qui in partibus vestris pro patribus tales filios suscitavit, et tempore apostolatus nostri in Ecclesia sua tam præclaros voluit esse pastores, qui novi hæretici calumniis studeant obviare, et immaculatam sponsam uni viro virginem castam exhibere Christo. Nos itaque qui in beati Petri cathedra, cui a Domino est dictum: *Et tu aliquando conversus confirma fratres tuos* (Luc. XXII, 32), licet indigni residere conspiciamur, communicato fratrum nostrorum episcoporum et cardinalium consilio, destinata nobis a vestra discretione capitula, et universa ipsius Petri perversa dogmata sanctorum canonum auctoritate cum suo auctore damnavimus, eique tanquam hæretico perpetuum silentium imposuimus. Universosque erroris sui sectatores et defensores, a fidelium consortio sequestrandos, excommunicationisque vinculo innodandos esse censemus. Datum Laterani decimo septimo calendis augusti.

EPISTOLA CXCV.

AD EPISCOPUM CONSTANTIENSEM (513).

Monet ut Arnaldum de Brixia, Italia et Gallia pulsum, et jam apud ipsum delitescentem expellat, aut potius ad cavenda majora damna vinculum teneat.

1. Si sciret paterfamilias qua hora fur veniret, vigilet utique, et non sineret perfodi domum suam

concilii Chalcedonensis, Leone papa Magno celebrati anno 451, sed ad cives Constantinopolitanos directa, non vero ad Leonem summum pontificem, multo minus ad Joannem, qui annis amplius octoginta post Marciani Augusti obitum Romanam sedem obtinuit. Potest itaque locus iste restitui exprimendo nomen Papæ in casu absoluto, hoc modo: *Sanctissimo papa Leone prædecessore nostro scribens, etc.* (512) Hæc habes tomo II, ad opusculum 11.

(513) Scripta anno Christi 1140. — An de Constantiensi Gallie, an vero de Constantiensi ad Rhe-num intelligenda sit hæc epistola, incertum. Ad posteriorem potius inclinat animus, quod Arnaldus, a regno Francorum exturbatus, apud hunc cui directa est epistola delitescere referatur. Huic sedem præerat Hermannus de Arbona, qui Bernardum Francofurti adiit, ex libro sexto De miraculis Bernardi, cap. 1, ipsumque Bernardum Constantiam adduxit. Eidem Gaufridus dicat Miracula ejusdem sancti, a libro VI, cap. 10.

(514) Hominem ita depingit Otto Frisingensis, de Gestis Friderici, libro II, cap. 20: « Arnaldus iste ex Italia civitate Brixia oriundus, ejusdemque ecclesiæ clericus, ac tantum lector ordinatus, Petrum Abælardum olim præceptorem habuerat: vir quidem naturæ non hebetis, plus tamen verborum profluvio, quam sententiarum pondere copiosus, singularitatis amator, novitatis cupidus, cujusmodi hominum ingenia ad fabricandas hæreses, schismatumque perturbationes sunt prona. Is a studio a Gallis in Italiam revertens, religiosum habitum, quo amplius decipere posset, induit, omnia lacerans, omnia rodens, nemini parens, clericorum ac episcoporum derogator, monachorum persecutor, laicis tantum

PATROL. CLXXXII.

(Matth. XXIV, 43). Scitis quia fur de nocte iruperit domum, non vestram, sed Domini, vobis tamen commissam? Sed dubium esse non potest, scire vos, quod apud vos fit, quando id usque ad nos utique tam remotos potuit pervenire. Nec mirum, si non horam prævidere, aut nocturnum furis ingressum observare quivistis. Mirum autem, si deprehensum jam non agnoscitis, non tenetis, non prohibetis exportare spolia vestra, imo pretiosissimas Christi exuvias, animas videlicet, quas sua imagine præsignavit, suo cruore redemit. Adhuc forsân hæretis, et miramini, quemnam dicere velim. Arnaldum loquor de Brixia (514), qui utinam tam sanæ esset doctrinæ, quam districtæ est vitæ. Et si vultis scire, homo est neque manducans, neque bibens, solo cum diabolo esuriens et sitiens sanguinem animarum. Unus de numero illorum quos apostolica vigilantia notat, *habentes formam pietatis, virtutem illius penitus abnegantes* (II Tim. III, 5): et ipse Dominus, *Venient, inquit, ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces* (Matth. VII, 15). Is ergo usque ad hanc ætatem, ubicumque conversatus est, tam fœda post se, et tam sæva reliquit vestigia, ut ubi semel fixerit pedem, illuc ultra redire omnino non audeat. Denique ipsam, in qua natus est, valde atrociter commovit terram, et conturbavit eam. Unde et accusatus apud dominum Papam schismate pessimo, natali solo pulsus est; etiam et abjurare compulsus reversionem, nisi ad ipsius

Apostolici permissionem. Pro simili deinde causa et a regno Francorum exturbatus est schismaticus insignis. Exsecratus quippe a Petro apostolo, **158**

adulans. Dicebat enim nec clericos proprietatem, nec episcopos regalia, nec monachos possessiones habentes, aliqua ratione salvari posse; cuncta hæc principis esse, ab ejusque beneficentia in usum tantum laicorum cedere oportere. Præter hæc de Sacramento altaris, Baptismo parvulorum non sane dicitur sensisse. Idem auctor addit, « ipsum in concilio Romano, nimirum anno 1138 silentio multatum, Italia pulsum, in oppidum Alemanniæ Turingum, secessisse, ac prava dogmata effudisse: tandemque comperta Innocentii morte, circa principia pontificatus Eugenii urbem ingressum, amplius eam in seditionem excitasse: proponendo antiquorum Romanorum exempla, qui ex senatus maturitatis consilio... totum orbem suum fecerint. Quare reedificandum Capitolium, renovandam dignitatem senatoriam, reformandum equestrem ordinem docuit. Nihil in dispositione urbis ad Romanum spectare Pontificem, sufficere sibi ecclesiasticum iudicium debere. In tantum vero hujus venenosæ doctrinæ cepit invalescere malum, ut non solum nobilium Romanorum seu Cardinalium diruerentur domus et splendida palatia, verum etiam Cardinalibus reverendæ personæ, inhoneste sauciatis quibusdam, a furenti plebe tractarentur. « Jordanem, Petri Leonis filium, in Patricium fuisse electum idem auctor testatur. (Chronici libro VII, cap. 20.) « Tandem, » inquit, « in manus quorundam incidens, in Tusciæ finibus captus, Principis examini reservatus est, et ad ultimum a Præfecto urbis ligno adactus, ac rogo in pulverem redacto funere, ne a stolta plebe corpus ejus venerationi haberetur, in Tiberim sparsus. » Hæc quidem late, sed pro loco.

adhæserat Petro Abelardo : cujus omnes errores, ab Ecclesia jam deprehensos atque damnatos, cum illo etiam et præ illo defendere acriter et pertinaciter conabatur.

2. Et in his omnibus non est aversus furor ejus, sed adhuc manus ejus extenta. Nam etiam ita vagus et profugus super terram, quod jam non licet inter suos, non cessat apud alienos, tanquam leo rugiens, circueiens et quærens quem devoret. Et nunc apud vos, sicut accepimus, operatur iniquitatem, et devorat plebem vestram, sicut eseam panis. Cujus maledictione et amaritudine os plenum est, veloces pedes ejus ad effundendum sanguinem : contritio et infelicitas in visceribus ejus, et viam pacis non cognovit. Inimicus crucis Christi, seminator discordiæ, fabricator schismatum, turbator pacis, unitatis divisor : cujus dentes arma et sagittæ, et lingua ejus gladius acutus. Molliti sunt sermones ejus super oleum, et ipsi sunt jacula. Unde et solet sibi allicere blandis sermonibus et simulatione virtutum divites et potentes, juxta illud : *Sedet in insidiis cum divitibus in occultis, ut interficiat innocentem* (Psal. ix, 29). Demum cum fuerit de illorum captata benevolentia et familiaritate securus, videbitis hominem aperte insurgere in clerum, fretum tyrannide militari, insurgere in ipsos episcopos, et in omnem passim ecclesiasticum ordinem deservire. Hoc scientes, nescio an melius salubriusve in tanto discrimine rerum agere valeatis, quam juxta Apostoli monitum, auferre malum ex vobis (I Cor. v, 13). Quanquam amicus sponsi ligare potius, quam fugare curabit, ne jam discurrere et eo nocere plus possit. Hoc enim et dominus Papa, dum adhuc esset apud nos, ob mala quæ de illo audiebat, fieri scribendo mandavit ; sed non fuit qui faceret bonum. Denique si capi vulpes pusillas demolientes vineam Scriptura salubriter monet (Cantic. ii, 15), num multo magis lupus magnus et ferus religandus est, ne Christi irrumpat ovilia, oves mactet et perdat ?

EPISTOLA CXCVI (515).

AD GUIDONEM LEGATUM DE EODEM.

Cavendam ei familiaritatem Arnaldi de Brixia, ne sub ejus auctoritate securius errores suos disseminet.

1. Arnaldus de Brixia, cujus conversatio mel, et doctrina venenum : cui caput columbæ, cauda scorpionis est ; quem Brixia evomuit, Roma exhorruit, Francia repulit, Germania abominatur, Italia non vult recipere, fertur esse vobiscum. Videte, quæso, ne vestra auctoritate plus noceat. Nam cum et artem habeat, et voluntatem nocendi, si accesserit

(515) Scripta anno Christi 1140.

(516) Scripta anno Christi 1141. — In duobus Colbertinis hæc epistola inscribitur ad Petrum Bisuntinum, nullo addito titulo ; in tertio, Bisuntinum ; in quarto, Bisupinum. In primis editis, ad Petrum Bisantium ; posteriores addiderunt, decanum ; quidam, archidiaconum. Monachum Casæ-Dei (quod est insigne Ordinis S. Benedicti cœnobiium apud Arvernens) fuisse conjiciebamus aliquando ex duabus sequentibus epistolis, quæ de eodem scriptæ vide-

rit favor vester, erit funiculus triplex, qui difficile rumpitur, supra modum, ut vereor, nociturus. Et unum existimo de duobus, si tamen verum est quod vobiscum hominem habeatis : aut minus scilicet notum vobis esse illum ; aut vos, quod est credibilis, de ejus correctione confidere. Et utinam id non frustra. Quis det de lapide hoc suscitare filium Abrahæ ? Quam gratum munus susciperet mater Ecclesia de manibus vestris vas in honorem, quod tamdiu passa est in contumeliam ? Licet tentare ; sed vir prudens cautus erit non transgredi præfinitum numerum ab Apostolo, qui ait : *Hæreticum hominem post unam et secundam correptionem devita ; sciens quia subversus est qui ejusmodi est, et delinquit proprio judicio condemnatus* (Tit. iii, 10, 11). Alioquin familiarem habere, et frequenter admittere ad colloquendum, ne dicam ad convivandum, suspicio favoris est, et inimici hominis fortis armatura. Secure annuntiabit et facile persuadebit quæ volet domesticus et contubernalis legati apostolicæ Sedis. Quis enim a latere domini Papæ mali quidpiam suspicetur ? Sed et si in manifesto **189** perversa loquitur, qui se facile opponere audeat vestro collaterali ?

2. Deinde videtis qualia post se, ubicunque habitavit, reliquit vestigia. Non sine causa vigor apostolicus hominem Italia ortum transalpinare coegit, repatriare non patitur. Quis vero extraneorum, ad quos ejectus est, non eum omnimodis cuperet suis reddidisse ? Et certe sic se habere ad omnes, ut omnibus odio habeatur, approbatio judicii est quod portat, ne quis dicat subreptum fuisse domino Papæ. Quale est ergo summi Pontificis suggillare sententiam, et illam sententiam, cujus recitandam ejus ipsius, in quem data est, etsi lingua dissimulat, vita clamat ? Itaque favere huic, domino Papæ contradicere est, etiam et Domino Deo. Per quemcumque enim justa sententia juste detur, ab illo certum est processisse, qui loquitur in propheta : *Ego qui loquor justitiam* (Isa. lxiii, 1). Confido autem de vestra prudentia et honestate, quia visis his litteris de veritate certus, non abducemini amodo quidpiam assentire in hac re, nisi quod vos deceat, et Ecclesiæ Dei expediat, pro qua legatione fungimini. Diligimus vos, et ad vestrum obsequium parati sumus.

EPISTOLA CXCVII.

AD PETRUM BISUNTINUM DECANUM.

Increpat eum ob injurias abbati Chari-Loci illatas.

Peregrinationem abbatis Chari-Loci (517) sic bantur. At diversos fuisse colligimus ex charta Anserici archiepiscopi Bisuntinensis de Faverniaco, cui chartæ anno 1132 Petrus de Treva decanus Sancti-Stephani subscribit cum Hugone archidiacono Faverniacensi. Erat autem ecclesia S. Stephani cathedralis apud Vesontionem, uti et alia S. Joannis Evangelistæ, quæ sola modo superest, alia nuper excisa.

(517) Charus Locus, diocesis Bisuntinensis, filia Claræ-Vallis, fundatur anno 1131. Primus loci abbas

accipimus, quasi jam mortuum eum videamus. Vobis maxime (quod vehementer doleo) imputatur quidquid illi periculi imminet, quidquid laboris iacumbit. Non hoc a vobis expectavimus, quia nec meruimus. Alium vos putavimus, et alium experimur. Testimonium perhibent vobis qui interfuerunt actioni, quod nec sineere, nec secundum justitiam in ea vos habuistis. Et credo ex parte. Nam et venerabilis abbas Bellæ-Vallis (518) non multum sibi complacet in vobis. Nolite, quæso, nolite persequi servos Dei, quibus ab ipso dictum legitis : *Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei* (Zachar. ii, 8). Nolite radicibus evellere de cordibus nostris, si quid aliquando bene sensimus de vobis. Et hæc ita dicimus vobis, non quia vos non diligimus, sed ut de medio fiat, quo potest contingere ut non diligamus. Dico autem tanquam amicus : non expedit vobis, neque Ecclesiæ vestræ, ut domino Papæ quod actum est, sicut actum est, innotescat.

EPISTOLA CXCVIII (519).

AD DOMINUM PAPAM INNOCENTIUM.

Guidonem a vi et injuriis oppressoris vindicari rogat. Nihil æque decere summum Ecclesiæ Præsulem ac selum justitiæ.

1. In causæ actione, quæ per charissimum fratrem nostrum Guidonem Chari-Loci abbatem vestro conspectui præsentatur, puto, satis apparet et lacescentis injuria, et innocentia patientis, et incuria judicis. Denique violentia calumniantis et inopia justitiæ compulsus est pauper confugere ad vestram præsentiam, non reputans laborem viæ, non expensas, non periculum temporis. Dedit manus morti, ne vivat in perturbatione, quietis amator. Clementer, quæso, respicite super egenum et pauperem : ne frustra vestris paternis auribus intimatus sit tantillarum virium tantus **190** labor et dolor. Olim per epistolas semel et secundo testificatus sum vobis de homine illo, qui huic modo calumniatur, quod sui esset et prævaricator propositi, et monasterii dissipator (520). Nunc autem et flens dico inimicum crucis Christi, sanctorum qui in circuitu ejus sunt, violentissimum oppressorem, et calumniatorem pauperum : qui propria jam pene non habens quæ de-

Guido, de quo hac in epistola et sequenti. Is a quodam Petro monacho infestatus, ac injuste oppressus, summum pontificem Innocentium appellavit cum litteris Bernardi commendatitiis (epist. 198). At cum veterator ille causam suam remitti ad Gallicanos judices impetrasset, commissum est judicium Joanni ex abbate Bonæ-Vallis Cisterciensis episcopo Valentino, qui simul cum Gratianopolitano litem dirimeret. Et tunc primum quidem factum est ut Cisterciensibus quæstiones eorum, quæ ad suum Ordinem pertinerent, demandarentur judicandæ ob probatam fidei integritatem. Quod postea usu receptum induxit celebrem illam et honorificam in jure exceptionem : « Quod licet non possit quis esse judex, non modo in sua, sed neque in suorum causa » I. Qui de jurisdictioni. ff. de Jurisd. omn. Judicium ; « tamen si persona judicis est ejusmodi quod omnis suspicio verisimiliter cesset, ut si sit monachus Cisterciensis, hoc non procederet, neque talis posset recusari, ut

voret, in proxima passim more tyrannico debacchatur. Monachum habitu mentiens, re exhibet unum de prædonibus, omnino immemor regularium observationum, legum canonumque contemptor. Frontosus ad verecundiam, insensatus ad metum, inflexibilis ad pietatem, ad iram præceps, audax ad facinus, pronus ad injurias. Et miror quomodo vir religiosus abbas Casæ Dei in monacho suo tot et tanta vitia aut ignorare possit, aut dissimulare.

2. Sed de hoc quid ad nos ? ipse viderit : ipse suo domino stat aut cadit. Nobis sufficit liberari de manibus ejus. A vobis id omnimodis flagitamus, quod aliunde frustra tentatum est. Circumspeximus, et non erat auxiliator. Ventum est ad commune refugium : illo confugimus, ibi confidimus liberari. Tantum adsit pietas ; nam facultas non deest. Et quidem ex privilegio Sedis apostolicæ constat, summam erum ad vestram potissimum respicere summam auctoritatem et plenariam potestatem. Verum hoc inter cætera vestri singularis primatus insignia, specialius nobilitate vestrum et inclytum reddit apostolatam, si eripitis pauperem de manu fortiorum ejus. Nulla meo judicio in corona vestra pretiosior gemma zelo illo vestro, quo æmulari consuevistis oppressos, nec relinquitis virgam peccatorum super sortem justorum : nimirum propter illud quod sequitur. *Ut non extendant justi ad iniquitatem manus suas* (Psal. cxxiv, 3) ; vel propter illud quod alibi dicitur, *Quia, dum superbit impius, incenditur pauper* (Psal. ix, 23) : et unde alter torquetur in corpore, inde alter gravius in anima perit.

3. Est item monasterium de nostro Ordine vicinum huic, quod malorum similiter hominum gravi infestatione vexatur, et non est qui redimat, neque, qui salvum faciat. Et pro hoc quoque puer vester paterna vestra viscera lacrymosis precibus concutere non veretur. Qui illi sunt homines, quæve occasio calumniandi, præsentium lator abbas veraci et viva voce referet vobis. Deus omnipotens vos nobis conservet longis temporibus, ad nostram omnium protectionem, qui in habitu et proposito penitentis pauperem vitam ducimus, ut sine timore, de manu inimicorum nostrorum liberati, serviamus illi (Luc. i, 74).

D habet Tiraquellus de Pœnis temp. aut. remitt. 15, n. 60, et alii plures. Pronuntiata iam gratiam Chari-Locensis abbatis sententia, rursum prædictus ille Petrus interpellat Innocentium, ad quem Bernardus scripsit epistolam 199, ut justa episcoporum sententia confirmaretur.

(518) Bellæ-Vallis, de linea Morimundi, sita est in diocesi Bisuntina prope urbem. De Charo-Loco, in libro quarto Vitæ S. Bernardi, n. 40 ; de Bellæ-Valle in eodem libro, n. 7.

(519) Scripta anno Christi 1141.

(520) Non aliud videtur istud monasterium, quam abbatia B. Mariæ de Faverniaco, quam Ansericus Bisuntinensis archiepiscopus Stephano de Mercorio, Casæ-Dei tunc abbati, regendam concessit anno 1133. Hunc Stephanum merito virum religiosum vocat Bernardus, cum is miraculis fulsisse dicitur mortuus quarto kalendas aprilis anno 1146. De abbatia Faverniacensi infra in epistola modo 391.